

Sygn. akt II Ca 130/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski (spr.) SSO Paweł Szwedowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku J. S. (1) , Z. S.

z udziałem J. S. (2) , B. K. , I. G. , A. S. (1) , P. W. , A. Z.

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 19 grudnia 2013r. sygn. akt I Ns 539/13

postanawia:

I. oddalić apelację,

II. przyznać od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz adwokata Z. K. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) powiększoną o 23% podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

III. przyznać od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz adwokata J. S. (3) kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) powiększoną o 23% podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi postępowania J. S. (2) z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ca 130/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie J. S. (1) i Z. S. (1) domagały się stwierdzenia, że nabyły przez zasiedzenie własność wyszczególnionych na projekcie podziału działek, wchodzących w skład zabudowanej nieruchomości obejmującej działki nr (...) o łącznej powierzchni 0,4166 ha, objętej księgą wieczystą (...), położonych w miejscowości (...) gmina S..

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia:

W (...) położona jest nieruchomość zabudowana składająca się z działki nr (...) o obszarze 0,4166 ha, objęta księgą wieczystą (...), w której jako współwłaściciele wpisani są: B. K. w 3/8 częściach, A. S. (1) w 1/8 części, J. W. w 2/8 częściach i J. S. (2) w 2/8 częściach, Wcześniej właścicielami tej nieruchomości byli A. i M. S. (1). U. S. była drugą żoną A. S. (2). Zmarła w dniu (...) a spadek po niej nabyły z mocy ustawy dzieci: J. S. (4), K. S., Z. S. (2), S. K. i S. J. po 2/12 części oraz wnuki M. S. (2) i B. S. po 1/12 części, z tym, że wchodzący w skład spadku udział w gospodarstwie rolnym nabyli S. K. i Z. S. (2) - po 1/2 części.

Z. S. (1) zamieszkuje na nieruchomości od 1956 r. zajmując część pomieszczeń w budynkach mieszkalnym i gospodarczym oraz użytkuje część gruntów. Drugą część zabudowań i gruntów zajmuje i użytkuje J. S. (1).

Obie wnioskodawczynie weszły w posiadanie zajmowanych części nieruchomości za zezwoleniem U. S.. J. S. (2) nigdy nie godził się na to, by wnioskodawczynie przebywały na tej nieruchomości, od 1984 r. opłacał podatki. Prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 17.08.2005 r. oddalono wniosek J. S. (1) i Z. S. o zasiedzenie poszczególnych części nieruchomości.

W dniu 27.06.2008 r. J. S. (2) wystąpił przeciwko wnioskodawczyniom z powództwem o wydanie zajmowanej przez nich nieruchomości. Postępowanie zostało zawieszono z uwagi na toczącą się sprawę o zasiedzenie.

Wnioskodawczynie nie wykazywały, że są samoistnymi posiadaczkami nieruchomości, a gdyby nawet za takich je uznać, to posiadanie ich zostało przerwane przez wniesienie powództwa windykacyjnego, co nastąpiło przed upływem terminu zasiedzenia.

W apelacji wnioskodawczynie zarzuciły wadliwą ocenę dowodów naruszającą reguły z art. 233§1 kpc, uznanie, że powództwo windykacyjne uczestnika postępowania J. S. (2) doprowadziło do przerwania biegu zasiedzenia.

Skarżące wniosły o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Uczestnik postępowania wniosł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Okoliczności sprawy wskazują, że od dnia śmierci U. S. tj. od 6 kwietnia 1979 r. wnioskodawczynie J. S. (1) i Z. S. (1) objęły - z wyłączeniem spadkobierców zmarłej - nieruchomość stając się jej samoistnymi posiadaczkami. Było to niewątpliwie posiadanie w złej wierze, bowiem wnioskodawczynie miały pełną świadomość tego, że zmarła pozostawiła kilkoro dzieci, które na podstawie ustawy nabywały po niej spadek.

Konstruując zarzut błędnej oceny skutków prawnych wytoczonego przez uczestnika postępowania J. S. (2) powództwo o wydanie nieruchomości apelujące podnoszą, że data wytoczenia tego powództwa (27.06.2008 r.) nastąpiła w czasie, gdy toczyło się z ich wniosku postępowanie o stwierdzenie nabycia przedmiotowej nieruchomości o uwłaszczenie U. S.. Nie było tu więc takiej sytuacji by wniosek złożyły w celu dochodzenia własnego prawa. Gdyby były dochodzącymi własnego prawa w dniu 27.06.2008 r. to wtedy istotnie można by przyjmować, że wniesiony pozew doprowadził do przerwy biegu zasiedzenia. Wnioskodawczynie dochodziły własnego prawa dopiero od wniesienia pisma z dnia 25.11.2009 r. domagając się stwierdzenia zasiedzenia na dzień 6.04.2009 r. Wcześniej nie mógł odnieść skutku przerwy biegu zasiedzenia, nie istniała bowiem identyczność stron w obydwu sprawach w dniu złożenia pozwu windykacyjnego.

Z przedstawionym stanowiskiem apelacji nie sposób się zgodzić, bowiem zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego dotyczących przerwania biegu zasiedzenia jest nieuzasadniony.

Zgodnie z art. 123§1 pkt.1 w związku z art. 175 kc bieg zasiedzenia przerywa się przez każdą czynność przed sądem... przedsięwziętą bezpośrednio w celu... zaspokojenia roszczenia.

Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżących, złożony w dniu 27.06.2008 r. pozew o wydanie nieruchomości przez uczestnika postępowania J. S. (2), zawiadywanej od dnia 6.04. 1979 r. przez wnioskodawczynię przerwał bieg tego zasiedzenia.

Powództwo windykacyjne zostało wytoczone przez jednego ze spadkobierców (współwłaścicieli) działających w ramach art. 209 kc i skierowane było przeciwko posiadaczom nieruchomości.

Stanowiło – w świetle art. 123§1 pkt 1 kc czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia (zachowania wspólnego prawa). Nie ma tu żadnego znaczenia okoliczność, że w chwili wytoczenia powództwa wnioskodawczynię dochodziły uwłaszczenia na rzecz U. S.. Były one bowiem posiadaczkami nieruchomości i to przeciwko nim jako posiadaczkom skierowane zostało roszczenie wydania nieruchomości i ta czynność wywołała skutek prawny w postaci przerwy zasiedzenia, które gdyby nie to żądanie doprowadziłoby do nabycia własności nieruchomości w dniu 6.04.2009 r.

Dla skuteczności prawnej wytoczonego powództwa pozostaje bez znaczenia to, w jakiej sytuacji procesowej wnioskodawczynię się znajdowały.

Zatem oddalenie wniosku o zasiedzenie było rozstrzygnięciem prawidłowym, a apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 kpc w zw. z art. 13§2 kpc).